

Zarzuty i główne argumenty

Pomimo powtarzających się ostrzeżeń ze strony OLAF-u i Komisji o ryzyku wystąpienia nadużyć finansowych, Zjednoczone Królestwo nie zastosowało w ramach kontroli celnej podejścia opartego na analizie ryzyka, aby uniemożliwić dopuszczenie do swobodnego obrotu towarów o zaniżonej wartości w Unii (w szczególności obuwia i wyrobów włókienniczych wywozonych z Chińskiej Republiki Ludowej) do dnia 12 października 2017 r. Na skutek tej beczynności w obliczu wielokrotnych ostrzeżeń, Zjednoczone Królestwo nie podjęło opartych na analizie ryzyka środków wymaganych na mocy unijnych przepisów prawa celnego oraz przepisów dotyczących zasobów własnych. Rzeczony brak podjęcia odpowiednich działań miał również wpływ na prawidłowe stosowanie unijnych przepisów dotyczących VAT. Naruszenie przez Zjednoczone Królestwo prawa Unii spowodowało wyjątkowo wysokie straty dla budżetu Unii oraz wysoki poziom przywozu towarów o zaniżonej wartości do tego państwa członkowskiego. Z uwagi na to, że Zjednoczone Królestwo nie zastosowało się, w przeciwieństwie do innych państw członkowskich, do zaleceń Komisji w Zjednoczonym Królestwie odnotowano wzmożony handel towarami o zaniżonej wartości. Te wyjątkowo wysokie straty odbiły się również drastycznie negatywnie na sprawiedliwym podziale obciążeń wśród państw członkowskich z tego powodu, że straty te musiały zostać skompensowane odpowiednio wyższymi opartymi na DNB wkładami innych państw członkowskich na poczet budżetu Unii.

-
- (1) ¹Decyzja Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej, Dz.U. L 168, s. 105.
- (2) Decyzja Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 163, s. 17.
- (3) Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (wersja przekształcona), Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39.
- (4) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie stosowania decyzji 94/728/CE, Euratom, w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnoty, Dz.U. L 130, s. 1.
- (5) Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 155, s. 9.
- (6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny, Dz. U. 2013, L 269, s.1.
- (7) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, Dz.U. L 302, s. 1.
- (8) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, Dz.U. 1993, L 253, s. 1.
- (9) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny, Dz.U. L 343, s. 558).
- (10) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. 2006, L 347, s. 1.
- (11) Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 608/2014 z dnia 26 maja 2014 r. określające środki wykonawcze dotyczące systemu zasobów własnych Unii Europejskiej, Dz.U. L 168, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 8 marca 2019 r. — Veronsaajien oikeudenvaltontaysikkö

(Sprawa C-215/19)

(2019/C 164/41)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Veronsaajien oikeudenvaltontaysikkö

Druga strona postępowania: A Oy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13b i 31a rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 ⁽¹⁾ z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE ⁽²⁾ w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w brzmieniu rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1042/2013 ⁽³⁾ z dnia 7 października 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 należy w odniesieniu do miejsca świadczenia usług interpretować w ten sposób, że usługi centrum danych takie jak te będące przedmiotem postępowania głównego, w ramach których przedsiębiorca oferuje swoim klientom szafy serwerowe znajdujące się w centrum danych w celu umieszczenia w nich serwerów wraz z usługami dodatkowymi, należy uznać za wynajem nieruchomości?
- 2) W razie udzielania odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne: czy art. 47 dyrektywy VAT 2006/112/WE oraz art. 31a przywołanego powyżej rozporządzenia wykonawczego należy wszelako interpretować w ten sposób, że usługę centrum danych taką jak tę będącą przedmiotem postępowania głównego należy uznać za usługę związaną z nieruchomościami, której miejscem świadczenia jest miejsce położenia nieruchomości?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 77, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2013, L 284, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour du travail de Liège (Belgia) w dniu 18 marca 2019 r. — B./Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

(Sprawa C-233/19)

(2019/C 164/42)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.

Strona pozwana: Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich ⁽¹⁾ w związku art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, w świetle wyroku w sprawie C-562/13 wydanego w dniu 18 grudnia 2014 r. przez wielką izbę Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nadają one skutek zawieszający środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji nakazującej obywatelowi państwa trzeciego cierpiącemu na poważną chorobę opuszczenie terytorium państwa członkowskiego, mając na względzie, że osoba wnosząca ów środek odwoławczy twierdzi, że wykonanie tej decyzji może narazić ją na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia,